

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: T. H. L.
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2019, č. j. MV-138696-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Dne 17. 4. 2019 žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále též jen „EU“) na území České republiky (dále též jen „ČR“) podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

pobytu cizinců“). V tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu na území žalobkyně uvedla „*sloučení s občanem EU – druh*“.

2. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 8. 8. 2019, č. j. OAM-7565-24/PP-2019 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), byla výrokem I. předmětná žádost žalobkyně zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nepředložila náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona, a výrokem II. byla žalobkyni stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 31. 10. 2019, č. j. MV-138696-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž výrok I. prvostupňového rozhodnutí dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) změnila tak, že žádost žalobkyně byla opět zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to nově z důvodu, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, a výrok II. prvostupňového rozhodnutí dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu potvrdila.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala průběh řízení před prvostupňovým orgánem a posléze uvedla právní úpravu, ze které ve svém rozhodnutí vycházela. V návaznosti na to žalovaná (ve shodě s prvostupňovým orgánem) dospěla k závěru, že žalobkyně v průběhu správního řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu neprokázala, že splňuje podmínku uvedenou v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nelze ji proto považovat za rodinného příslušníka občana EU, čímž je dán důvod pro zamítnutí její žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně totiž v průběhu správního řízení neprokázala, že by její vztah s občanem EU byl trvalý, přestože trvalost vztahu je obligatorní zákonnou podmínkou. Ke změnovému výroku napadeného rozhodnutí žalovaná zejména uvedla, že dospěl-li prvostupňový orgán k závěru, že žalobkyni doložené doklady neprokazují skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana EU, měl žádost žalobkyně zamítnout podle stejného zákonného ustanovení, avšak z důvodu, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců.
4. Ve vztahu k odvolacím námitkám žalovaná předně poukázala na to, že žalobkyně nenamítla žádné konkrétní skutečnosti, které by měly vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí či vadám řízení, které mu předcházelo, a žalovaná takové skutečnosti v rámci odvolacího řízení též nezjistila. K námitce, že žalobkyně předložila dokumenty, jež prokazují pevnost a trvalost vztahu s jejím druhem, žalovaná uvedla, že správní orgány řádně posoudily všechny podklady, jež žalobkyně doložila, a dospěly k závěru, že vztah účastnice řízení s občanem EU nelze označit za trvalý. K namítanému postupu prvostupňového orgánu, který neprovedl výslech žalobkyně a jejího druha, žalovaná ve shodě s prvostupňovým orgánem konstatovala, že žalobkyně při návrhu dokazování neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by výsledkem měly být zjištěny, přestože ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 29. 5. 2019 byla výslovně poučena mj. o tom, že správní orgán výslech provede pouze tehdy, jestliže budou tvrzeny konkrétní skutečnosti, z nichž má vyplývat trvalost vztahu žalobkyně k občanovi EU, resp. že nebudou-li takové skutečnosti správnímu orgánu předestřeny, správní orgán výslech neprovede. Podle názoru žalované na základě obecného návrhu žalobkyně prvostupňový orgán nebyl povinen výslech žalobkyně provést, neboť tato i přes velmi podrobné a individuální poučení netvrdila žádnou konkrétní skutečnost, která by výsledkem měla

být prokázána.

5. K námitce účastnice řízení, že se prvostupňový orgán nezabýval dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná uvedla, že žalobkyně v průběhu prvostupňového řízení žádným způsobem nepřiměřenost dopadů případného zamítnutí její žádosti netvrdila, nicméně, začala-li žalobkyně tvrdit tyto dopady v průběhu odvolacího řízení, žalovaná k posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně přistoupila, ovšem pouze v tom smyslu, zda napadeným rozhodnutím nebude porušen závazek, který pro Českou republiku vyplývá z mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, zejm. z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Přitom poukázala na to, že zjistila, že žalobkyně pobývala na území České republiky od prosince roku 2016, tj. necelé tři roky, kdy se jedná o krátkou etapu jejího života. Žalovaná připustila možnou existenci vazeb žalobkyně na Českou republiku, stejně jako nepopřela její vazby k jejímu druhovi, nicméně tyto skutečnosti nezakládají nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve svých dopadech do jejího soukromého a rodinného života, případně do života jejího druhu. Správní orgány jsou povinny respektovat zákonná ustanovení a v případě, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro vydání pobytového oprávnění, jsou povinny jeho žádosti nevyhovět. Podle názoru žalované odvoláním napadeným rozhodnutím nemusí automaticky dojít k zpretrhání vazeb mezi žalobkyní a jejím druhem, když rozhodnutím správních orgánů není žalobkyni znemožněno požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění a v případě, že splní zákonné podmínky pro jeho vydání, pobytové oprávnění získat.
6. Žalobou datovanou dne 1. 11. 2019 a došlou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 2. 12. 2019 se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalované, které bylo žalobkyni doručeno dne 4. 11. 2019.

II.

Žaloba

7. Žalobkyně v žalobě uvedla, že má za to, že správní orgány obou stupňů nesprávně posoudily částečně zjištěný skutkový stav a zároveň rezignovaly na řádné zjištění skutkového stavu v rozsahu, který je nutný pro rozhodnutí ve věci, v rámci řízení se dopustily hned několika procesních pochybení, zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností a porušily právo žalobce na spravedlivý proces.
8. Žalobkyně v první řadě namítala, že prvostupňový orgán pochybil, když neprovedl výslech žalobkyně a jejího partnera, neboť to považovala za stěžejní důkazní prostředek ve svém řízení. V návaznosti na toto pochybení měla žalobkyně za to, že nebyl zjištěn skutkový stav, tak aby odpovídal ustanovení § 3 správního řádu, neboť prvostupňový orgán a následně ani žalovaná nemohly učinit závěr o tom, že žalobkyně není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
9. Žalobkyně po celou dobu poskytovala správnímu orgánu veškerou součinnost, měl-li správní orgán pochybnosti či mu nebyly tvrzené skutečnosti zcela zřejmé, měl vyvinout snahu k dalšímu šetření a zjišťování, aby byl dostatečně skutkový stav zjištěn. Ač si je žalobkyně vědoma toho, že se jedná o řízení o žádosti a je primárně ovládána zásadou dispoziční a břemeno leží na žadateli, neznamená to, že správní orgán může plně rezignovat na řádné zjištění všech okolností. Žalobkyně má za to, že správní orgán ani žalovaná nemohly bez dalšího učinit závěr, zdali je nebo není žalobkyně rodinným

příslušníkem občana EU, svého partnera, neboť k tomuto nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. V tomto případě žalobkyně rozhodně skutečnosti tvrdila a správní orgán a následně i žalovaná pochybily, když zhodnotily, že výslech žalobkyně a jejího partnera jsou nadbytečné. Žalobkyně v tomto shledává pochybení a rozpor se zásadou materiální pravdy a tedy porušení § 3 správního řádu. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že jsou oba partneři již staršího věku a nejedná se o mladý pár, který by jakožto část svého životního stylu pořizoval množství fotografií dokumentujících jejich každodenní život, a dále vzhledem k tomu, že se spolu sestěhovali poměrně nedávno, nemají dostatek listinných podkladů k tomu, aby prokázali trvalost vztahu, a tedy primárně z tohoto důvodu byl požadován výslech žalobkyně a jejího partnera. Správní orgány obou stupňů tak dostatečně nezhodnotily individualitu tohoto případu, tak jak to vyžaduje § 2 odst. 4 správního orgánu. Žalobkyně měla za to, že výslech by byl v tomto případně nejvhodnějším důkazním prostředkem k prokázání nejen splnění podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu, ale i skutečnosti vztahující se k jejímu soukromému a rodinnému životu, tedy skutečnosti důležité pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Navíc nelze souhlasit se závěrem žalované, že nebyly tvrzeny rozhodné skutečnosti pro to, aby mohl být výslech proveden, jelikož už z podstaty celého řízení se tvrdí skutečnost, že je zde partnerský vztah mezi žalobkyní a občanem EU a tedy je zcela zřejmé, co mělo být navrhovaným výsledkem prokázáno. Nelze tedy přijmout argumentaci žalované, že nebylo tvrzeno, co konkrétního chce žalobkyně navrhovanými výsledky prokázat, neboť i z přípisu ze dne 17. 6. 2019 plyne, že bylo zamýšleno, aby žalobkyně prokázala, že splňuje podmínky v § 15a zákona o pobytu cizinců a že je partnerkou občana EU a jejich vztah bezesporu dosahuje požadované intenzity.

10. Žalobkyně dále trvala na tom, že rozhodnutí žalované i správního orgánu prvního stupně je nepřiměřené s ohledem na dopady do rodinného a soukromého života, a to nejen žalobkyně, ale též jejího partnera. Správní orgány se sice vyjádřily k nepřiměřenosti rozhodnutí, avšak de facto jen dovodily, že nepřiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců nejsou povinny zkoumat a nepřiměřenost dle Úmluvy by mohla nastat jen v případě dlouhodobého zákazu pobytu. Povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá též z mezinárodních závazků České republiky, primárně pak z čl. 8 Úmluvy. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení lze pak dovodit, že právě spojka „a“ předpokládá kumulativní spojení stanovených podmínek. Žalovaná ani prvostupňový orgán se však podmínkami přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy nijak nezabývaly. V argumentaci správních orgánů obou stupňů chybí úvaha, proč by měl být dle jejich názoru přiměřený zásah *nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*. Naopak žalovaná v napadeném rozhodnutí argumentuje, proč je nutné trvat na tom, že ani přiměřenost dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy není třeba zkoumat. Zákon o pobytu cizinců sám stanovuje minimální výčet faktorů, které správní orgán musí při posuzování přiměřenosti zohlednit, nelze tedy přijmout případný argument, že žalobkyně může realizovat svůj společenský život v zemi původu bez jediné zmínky její rodiny a důsledků zásahu do jejího života.
11. Žalobkyně závěrem poukázala na to, že nevyhověním žádosti sice žalobkyni není udělen zákaz pobytu, ale ztrácí možnost pobytového oprávnění a s ohledem na aktuální znění zákona o pobytu cizinců nemá možnost podat žádost o udělení jiného pobytového

oprávnění zde na území a byla by nucena odcestovat, podat žádost na území země původu, v níž je zastupitelský úřad České republiky naprosto nepřístupný a i v případě, že by se jí žádost podat podařilo (což je s ohledem na chystanou novelu zákona o pobytu cizinců ještě nepravděpodobnější), tak by musela čekat na vyřízení žádosti na území Vietnamu, a s ohledem na chronickou nečinnost správních orgánů v pobytových řízeních by toto čekání představovalo několik měsíců až let. Za této situace není možné zamítnutí žádosti považovat za přiměřené, a to především s ohledem na vztah žalobkyně a jejího partnera, a dále také s ohledem na její ekonomické vazby na území.

12. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

13. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 7. 1. 2020 uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, proto plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, především proto, že námitka vztahující se k neprovedení výsledku žalobkyně byla vznesena již v průběhu odvolacího řízení a je v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádána.
14. Žalovaná nesouhlasila, že v průběhu správního řízení nebyl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu. Dle jejího názoru z citované judikatury je zcela zřejmé, že správní orgány nejsou povinny automaticky provést výsledek účastníka řízení, nicméně provedení výsledku je na správním uvážení. V projednávaném případě byla žalobkyně v průběhu správního řízení prvostupňovým orgánem výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 29. 5. 2019 poučena, za jakých podmínek bude výsledek proveden (budou-li přdestřeny konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že jsou splněny podmínky, za nichž lze na žalobkyni pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců). Netvrdila-li žalobkyně žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k trvalosti jejího partnerského vztahu, nemůže být kladeno k tíži správních orgánů, že nebylo přistoupeno k provedení výsledku, stejně tak nemůže být tento postup považován za porušení ustanovení § 3 správního řádu.
15. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu dle žalované není příslušný na projednávaný případ. V namítaném případě cizinec přdestřel argumentaci, kterou odůvodnil v rámci správního řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu, pročez správní orgány tuto argumentaci neodmítly s odkazem na nevěrohodnost, ale s odůvodněním, že tvrzené skutečnosti neprokázal. Nicméně, v případě žalobkyně tato netvrdila žádné skutečnosti, jež by odůvodňovaly naplnění podmínky uvedené v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. existenci trvalého partnerského vztahu, zejména s ohledem na jeho povahu, pevnost a intenzitu. Dle názoru žalované se jedná o zcela zásadní rozdíl, který vylučuje aplikaci namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu na případ žalobkyně. Žalobkyně totiž ničeho k dynamice jejich vztahu či jejich společné budoucnosti netvrdila. Žalovaná setrvala na svém právním názoru, že uvedené odůvodnění výsledku žalobkyně je toliko obecné, přestože se jí dostalo poučení, že je nutné tvrdit rozhodné

skutečnosti vztahující se k prokázání trvalosti partnerského vztahu.

16. Žalovaná se dále neztotožnila se závěrem žalobkyně, že napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, jsou nepřiměřené s ohledem na dopady do rodinného a soukromého života žalobkyně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem reagovala na námitky žalobkyně, a to v souvislosti s relevantní judikaturou. Posoudila délku pobytu žalobkyně na území České republiky a vzala v potaz též vazby k jejímu partnerovi. Žalobkyně až ve své žalobě namítala, že při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí nebylo uváženo, proč je zásah v podobě nevydání povolení k přechodnému pobytu žalobkyni nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalovaná odkázala na § 89 odst. 2 správního řádu a uvedla, že zákonnost rozhodnutí prvostupňového orgánu byla přezkoumávána v rozsahu námitek žalobkyně, tedy zcela v souladu se zákonem.
17. Žalovaná dále sdělila, že jí není zřejmé, proč žalobkyně ve své žalobě uvedla, že v napadeném rozhodnutí bylo argumentováno, že přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy není třeba zkoumat. V napadeném rozhodnutí je naopak přiměřenost dopadů do života žalobkyně posuzována zejména s ohledem na čl. 8 Úmluvy, přičemž žalovaná „neshledala porušení čl. 8 Úmluvy“.
18. Žalovaná závěrem shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně, že obě správní rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Byla rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. S ohledem na uvedené žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Průběh řízení a ústní jednání

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
20. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, soud konal dne 17. 8. 2021 jednání. Účastníci při jednání setrvali na své dosavadní právní argumentaci.
21. Soud při jednání konstatoval obsah prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků neučinil jiný důkazní návrh, soud při jednání další dokazování neprováděl.

V.

Posouzení věci soudem

22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
23. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého

správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

24. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně uplatnila v žalobě, byť ji formulovala velice obecně. K otázce přezkoumatelnosti správního rozhodnutí existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, jak se podává např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020 – 34: „*K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/9 6, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).“*
25. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaná (ve shodě s prvostupňovým orgánem) dospěla k závěru, že žalobkyně v průběhu správního řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu neprokázala, že splňuje podmínku uvedenou v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nelze ji proto považovat za rodinného příslušníka občana EU, čímž byl dán důvod pro zamítnutí její žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí žalované je patrné, z jakých podkladů správní orgány v posuzovaném případě vycházely a jakými úvahami se řídily. Žalovaná k námitce žalobkyně uplatněné v odvolání rovněž hodnotila dopad rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti žalobkyně do jejího soukromého a rodinného života, přičemž žalovaná shledala, že v tomto případě nebude dopad jejího rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Své úvahy v tomto směru v napadeném rozhodnutí žalovaná odůvodnila, a to způsobem přiměřeným obecnosti tvrzení žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí též vyplývá, že žalovaná reagovala na všechny podstatné odvolací námitky žalobkyně směřující proti prvostupňovému rozhodnutí.
26. Z těchto důvodů soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, a tudíž hodnotí žalobkyní vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti jako nedůvodnou.
27. Soud se dále zabýval zbývajícimi žalobní námitkami, a to (i) námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pramenícího především z neprovedení výslechu žalobkyně a jejího druha, a (ii) námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího druha.
28. Soud předesílá, že ve svém posouzení vyšel zejména z následující relevantní právní

úpravy a soudní judikatury.

29. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.*“
30. Podle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „*K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.*“
31. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „*Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*“
32. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“
33. Dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*“
34. V předmětném správním řízení správní orgány řešily stěžejní otázku, zda žalobkyně prokázala, že je rodinným příslušníkem občana EU. Z relevantní právní úpravy, jakož i ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že k tomu, aby žalobkyně měla postavení rodinného příslušníka občana EU, bylo třeba z její strany řádně tvrdit a zároveň i prokázat splnění podmínek ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že (i) má se svým druhem trvalý partnerský vztah (nutno zohlednit zejména povahu, pevnost a intenzitu vztahu) a že (ii) s ním žije ve společné domácnosti. Z dikce § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců přitom plyne, že břemeno tvrzení i důkazní ohledně existence společné domácnosti a trvalého partnerského vztahu spočívalo na žalobkyni.
35. Definičními znaky trvalosti partnerského vztahu se zabýval např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35: „*Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné*

intenzity.“ Jak bylo řečeno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, uvedené judikurní závěry lze vztáhnout i na novelizované ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. „Posuzované ustanovení jednak ze systematického hlediska § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nahrazuje, jednak v textu ustanovení je nyní výslovně odkazováno na trvalý partnerský vztah. I z úmyslu zákonodárce je zřejmé, že trvalý partnerský vztah zakládající postavení rodinného příslušníka dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí vykazovat výše uvedené kvantitativní i kvalitativní aspekty. Podle důvodové zprávy k novele č. 314/2015 Sb. „[p]odle odstavce 2 písm. b) je za rodinného příslušníka občana Evropské unie považován dále partner občana Evropské unie (druh, družka), který s ním žije ve společné domácnosti. Stanoví se demonstrativní výčet okolností, které správní orgán zejména zohlední při posuzování trvalosti vztahu. Pokud jde o partnerské vztahy podle tohoto ustanovení, nejedná se tedy o manželství a s ohledem na § 180f ani o registrovaná partnerství, ale jde o faktické partnerské vztahy, které mají trvalou povahu“.

36. Další podmínka, tj. sdílení společné domácnosti byla řešena např. v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29: *„Pojem „společná domácnost“ Nejvyšší správní soud ustáleně vykládá jako domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 – 73, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 – 40, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 Azs 75/2016 – 37). Podmínka úhrady společných nákladů nemusí nutně znamenat, že náklady jsou hrazeny rovnoměrně, druhý člen společné domácnosti se může na nákladech podílet i tak, že o společnou domácnost pečuje např. obstaráváním domácích prací a udržováním pořádku v bytě. Občasné vypomáhání v domácnosti však samo o sobě bez naplnění dalších atributů (trvalost soužití s ostatními členy domácnosti, společné uhrazování nákladů na své potřeby) za vedení společné domácnosti považovat nelze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Azs 49/2014 – 27). Zároveň je třeba připomenout, že podmínka hlášení pobytu na stejné adrese z uvedené definice společné domácnosti nevyplývá. Společné trvalé soužití je jevem faktickým, zatímco přihlášení k trvalému pobytu má pouze evidenční význam. Pouhé přihlášení k trvalému pobytu nemůže domácnost založit (již zmiňovaný rozsudek č. j. 9 Azs 49/2014 – 27).“*
37. O těchto východiscích není mezi účastníky sporu, když žalobkyně vůči předmětným rozhodnutím správních orgánů nenamítá, že by správní orgány aplikovaly relevantní právní úpravu nesprávně, resp. v rozporu s ustálenou judikaturou. Naopak žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně a neúplně zjistily skutkový stav potřebný pro posouzení výše uvedené stěžejní otázky, zda je žalobkyně rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
38. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti relevantní z hlediska posouzení námítky žalobkyně o nesprávně a neúplně zjištěném skutkovém stavu.
39. Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že je rodinným příslušníkem – družkou pana B. P. H., nar. X., občana Spolkové republiky Německo s přechodným pobytem v ČR na adrese A. od 11. 2. 2019 (dále též jen „druh žalobkyně“), s nímž žije ve společné domácnosti. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobkyně k prokázání jejich vztahu společně se svou žádostí doložila pouze nedatovanou nájemní smlouvu na byt č. X. v prvním nadzemním podlaží domu na adrese A. (nájemci žalobkyně a druh žalobkyně, doba nájmu od 1. 2. 2019 do 1. 2. 2020, měsíční nájemné, včetně paušální náhrady za

spotřebu energie a za služby, celkem 1 000 Kč), fotokopii potvrzení o přechodném pobytu druhu žalobkyně a své velmi stručné prohlášení o žití ve společné domácnosti se svým druhem.

40. Dne 29. 5. 2019 byla žalobkyně prvostupňovým orgánem vyzvána k odstranění vad žádosti, tj. k doložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. V této výzvě bylo žalobkyni sděleno, že z žádosti a doložených dokladů vyplývá, že se žalobkyně považuje za rodinného příslušníka občana EU – pana B. P. H., podle ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla upozorněna, že dokumenty, které byly doloženy k její žádosti, dostatečně neprokazují, že má s panem B. P. H. trvalý partnerský vztah a že spolu žijí ve společné domácnosti. Předložené čestné prohlášení takovým důkazem ve smyslu § 53 odst. 5 správního řádu není a podobně též nájemní smlouva není dostatečným dokladem k prokázání soužití ve společné domácnosti. Žalobkyně byla poučena o potřebě doložení dalších dokladů k prokázání tvrzeného trvalého partnerského vztahu, jeho povaze, pevnosti a intenzitě, např. doklady o celé délce společného soužití, o společných dovolených, smlouvy, finanční závazky aj. Současně byla žalobkyně poučena o možnosti navrhnout jako důkaz výslech svůj a svého druhu. Správní orgán žalobkyni upozornil, že takový výslech však může být proveden pouze tehdy, budou-li alespoň tvrzeny konkrétní skutečnosti, z nichž má vyplývat trvalost partnerského vztahu s občanem EU a soužití ve společné domácnosti, v opačném případě správní orgán výslech neprovede.
41. V reakci na tuto výzvu žalobkyně doložila v rámci podání ze dne 17. 6. 2019 společné fotografie žalobkyně a jejího druhu, účtenku o koupi občerstvení v zařízení Panda Tesco Cheb z 9. 6. 2019, čas 12:41 (žalobkyni v podání označeno jako „pokladní doklad ze společné večeře“) a pět příjmových pokladních dokladů o zaplacení nájemného a služeb, datovaných od 3. 1. 2019 do 3. 5. 2019 (bez uvedení čísla dokladu), vystavených na žalobkyni a jejího druhu a znějících vždy na částku 2 500 Kč (v jednom případě se mělo jednat o období od 1. 1. do 31. 1. 2019, tedy ještě před počátkem nájmu dle předložené nájemní smlouvy). Zároveň žalobkyně navrhla provést výslech její osoby a jejího druhu, a dále domovní prohlídku, *„neboť tímto důkazním prostředkem hodlá účastnice řízení prokázat svoje postavení jako rodinný příslušník občana Evropské unie“*. I přes poskytnuté poučení žalobkyně neuvedla žádná konkrétní tvrzení ohledně svého vztahu s druhem žalobkyně a jeho trvalosti, resp. žádná konkrétní tvrzení ohledně skutečností, které by měly být navrženými výsledky prokazovány.
42. Na základě žádosti prvostupňového orgánu byly na adrese A. opakovaně provedeny pobytové kontroly. Bylo zjištěno, že na adrese se nachází dvoupatrový bytový dům a že domovní zvonek ani poštovní schránka není označena jmenovkou žalobkyně. Ve dnech 3. 5. 2019 v 11:40 hodin a 18. 5. 2019 v 21:45 hodin nebyl nikdo zastižen, dne 24. 5. 2019 v 21:05 hodin nebyl nikdo zastižen a sousedi podle fotografie poznali žalobkyni, dne 25. 5. 2019 v době od 22:30 do 23:00 hodin byla žalobkyně zastižena, kdy hlídce ukázala svoje osobní věci a osobní věci druhu žalobkyně (ten nebyl v době pobytové kontroly zastižen), poskytla telefonní kontakt na sebe a druhu žalobkyně, ukázala hlídce v telefonu jejich komunikaci v německém jazyce a uvedla, že její přítel pracuje v SRN ve městě Marktredwitz a dojíždí za ní pouze na víkendy a nepravidelně. V době pobytové kontroly byl zastižen rovněž majitel domu, který uvedl, že žalobkyně bydlí trvale v X. patře v bytě o velikosti 1+1 a že nepravidelně na víkendy za ní jezdí její přítel ze SRN, který je rovněž na uvedené adrese ubytován.

43. Prvostupňový orgán k výsledku žalobkyně a jejího druha nepřistoupil a vůči žalobkyni učinil dne 1. 7. 2019 výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 3. 7. 2019 se právní zástupce žalobkyně seznámil s poklady pro vydání rozhodnutí s tím, že avizoval písemné vyjádření do deseti dnů. Žádné písemné vyjádření však v uvedené lhůtě ani později do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 8. 8. 2019 žalobkyně, resp. její právní zástupce neučinili.
44. V návaznosti na právě popsany obsah správního spisu soud shledal nedůvodnou námitku žalobkyně o nesprávně a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a to z následujících důvodů.
45. Soud předně uvádí, že řízení zahajovaná na návrh jsou ovládána zásadou dispoziční, a je tak v zájmu žadatele, aby k žádosti předložil veškeré potřebné náležitosti, tvrdil a prokázal splnění podmínek pro vyhovění žádosti o udělení pobytového oprávnění. Nebylo povinností správních orgánů prokázat, že tvrzení žalobkyně nejsou pravdivá, tedy že nesdílí společnou domácnost s druhem či že mezi nimi není trvalý partnerský vztah. Jak bylo uvedeno již výše, je tomu právě naopak, má-li být žalobkyně považována za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musela by v řízení náležitě tvrdit a prokázat, že s ním již v rozhodné době měla trvalý partnerský vztah a žila s ním ve společné domácnosti. Obecně v těchto případech platí, že břemeno tvrzení i důkazní ohledně splnění obou podmínek spočívá na cizinci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016 – 37).
46. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že žalobkyně ve správním řízení neprokázala, že by její vztah s druhem žalobkyně byl trvalý, ani že by se svým druhem sdílela společnou domácnost. Soud v dané souvislosti odkazuje na str. 5 a 6 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, se kterým se ztotožňuje. I podle názoru soudu z žalobkyní učiněných tvrzení a navržených důkazů bylo prokázáno pouze to, že mezi žalobkyní a jejím druhem existoval jistý vztah, nikoli však vztah trvalý. Soud k uvedenému doplňuje, že žalobkyní předložené důkazy navíc nepůsobí přesvědčivě, zejména jisté rozpory mezi dobou nájmu sjednaného v předložené (nedatované) nájemní smlouvě a (neočíslovanými) příjmovými doklady na finanční plnění dle nájemní smlouvy (např. že částka přijatá za měsíc leden 2019, přestože nájemní vztah měl započít až od 1. 2. 2019, nebo že výše přijaté částky 2 500,- Kč nekoresponduje s částkou 1 000 Kč sjednanou jako nájemné, včetně paušálních náhrad za služby, v celkové výši 1 000 Kč). Dále pak vyšlo najevo, že druh žalobkyně ji měl navštěvovat na adrese jejího bydliště (A.), pouze o víkendech, a to nepravidelně. Druh žalobkyně měl sice na uvedené adrese nahlášen přechodný pobyt, ale teprve od 11. 2. 2019, tj. cca 2 měsíce před podáním předmetné žádosti žalobkyně o přechodný pobyt. Tyto skutečnosti odůvodňují závěr, že žalobkyně se svým druhem nesdílěla společnou domácnost. Navíc nejen ve správním řízení, ale též v žalobě zcela absentují jakékoli tvrzení ohledně již základních okolností tvrzeného partnerského vztahu, tedy kdy a za jakých okolností se žalobkyně s druhem měla seznámit, jak tráví společný čas, jaké mají společné zážitky z minulosti či plány do budoucnosti. I předložený doklad o společné večeři je ve skutečnosti účtenka znějící na jídlo typu rychlého občerstvení vystavená krátce po poledni dne 9. 6. 2019, tj. několik dní poté, co prvostupňový orgán učinil vůči žalobkyni výzvu ze dne 29. 5. 2019 k odstranění vad žádosti.
47. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně stran neprovedení ve správním řízení navržených výsledků žalobkyně a jejího druha. V tomto ohledu je stěžejní ta skutečnost,

že žalobkyně při tomto svém návrhu na dokazování netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, které by navrhovanými výsledky měly být zjištěny, a to i přesto, že ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 29. 5. 2019 byla výslovně poučena mj. o tom, že správní orgán výslech provede pouze tehdy, budou-li tvrzeny konkrétní skutečnosti, z nichž má vyplývat trvalost vztahu žalobkyně k občanovi EU, resp. že nebudou-li takové skutečnosti správnímu orgánu přdestřeny, správní orgán výslech neprovede.

48. Soud zastává názor, že každému řádnému důkaznímu návrhu (výslech účastníka či svědka nevyjímaje) musí předcházet skutkové tvrzení, k němuž tento návrh směřuje. Teprve na základě takového tvrzení je totiž správní orgán objektivně schopen v intencích § 52 správního řádu posoudit, zda jde o důkazní návrh potřebný ke zjištění skutkového stavu věci nebo ne. Soud nemůže aprobovat takovou procesní taktiku účastníků správního řízení, v němž je tíží důkazní břemeno, kdy tito učiní důkazní návrh výsledkem bez konkrétních skutkových tvrzení, která mají být prokazována, s tím, že příslušné skutečnosti vyplynou až z provedeného výslechu. Vyžadovat po správních orgánech provedení takových důkazů navrhovaných z iniciativy účastníků řízení by znamenalo nutit je rezignovat na jakoukoli snahu o racionalitu správního řízení a procesní efektivitu vůbec. Navíc je správnímu orgánu brána možnost ověřit si v rámci výslechu, zda tvrzení účastníků odpovídají obsahu výpovědi účastníka či svědků, což má zásadní vliv na posuzování věrohodnosti dané výpovědi. Z těchto důvodů nelze akceptovat důkazní návrhy obecné, tedy nevztahující se ke konkrétnímu tvrzení.
49. V dané souvislosti lze doplnit, že i judikatura Nejvyššího správního soudu ponechává v případě důkazního návrhu výsledkem účastníka řízení na úvaze správního orgánu, zda výslech účastníka provede, když z ničeho nevyplývá povinnost správního orgánu takový výslech provést a účastník správního řízení má možnost se vyjádřit prostým vyjádřením svých tvrzení ve věci, které nemusí mít formu jeho výslechu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 32).
50. Lze proto přisvědčit názoru žalované, že prvostupňový orgán na základě obecného návrhu žalobkyně nebyl povinen provést výsledky žalobkyně a jejího druhu, neboť žalobkyně (navíc od počátku správního řízení právně zastoupena) i přes velmi podrobné a individuální poučení, které se jí od prvostupňového orgánu dostalo, netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, které by navrženými výsledky měly být prokázány.
51. Je-li žalobkyní v dané souvislosti namítáno porušení § 3 správního řádu, pak soud odkazuje na právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017 – 27, podle kterých: „[...] povinnost správního orgánu řádně objasnit stav věci zakotvená v § 3 správního řádu není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. V souladu s touto zásadou je dostačující, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje k tomu, aby učinil rozhodnutí. Nebylo tak povinností správního orgánu I. stupně zjišťovat spolehlivě úplný stav věci. Naopak, pokud byla postavena na jisto skutečnost, která objektivně znemožňovala vyhovění žádosti (neexistence společné domácnosti stěžovatele a jeho dcery), bylo v souladu s požadavky § 3 správního řádu a se zásadou procesní ekonomie, že objasňování dalších skutečností již nebylo správními orgány prováděno. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ani tato námitka stěžovatele není důvodná.“ Podle názoru soudu i v nyní projednávané věci si správní orgány opatřily dostatek informací potřebných pro jejich závěr, že vztah mezi žalobkyní a druhem žalobkyně není trvalý a že žalobkyně se svým druhem nesdílela společnou domácnost.

52. Soud se nakonec zabýval i poslední žalobní námitkou, a to nepřiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího druha. I tuto námitkou soud shledal nedůvodnou.
53. Předně je třeba uvést, že v projednávané věci byl aplikován § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, u kterého zákon výslovně nepředpokládá zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce. Lze souhlasit s tím, že tato skutečnost ještě automaticky neznamená, že by správní orgány nebyly vůbec povinny se dopady svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně zabývat. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že (i) *posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví* (viz rozsudky ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30); (ii) *přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat i v případě zamítnutí jiných pobytových oprávnění* (rozsudky ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019 – 33), (iii) *tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení* (rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 – 36), a (iv) *také co se týče posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů na tom, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí* (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 32). Proto v případech, kdy povinnost aplikovat § 174a zákona o pobytu cizinců nevyplývá přímo z tohoto zákona, je účastník řízení v zásadě povinen namítat a tvrdit konkrétní důvody, pro které má za to, že dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života jsou nepřiměřené. Míra a podrobnost posouzení dopadů rozhodnutí ze strany správního orgánu je do značné míry závislá na tom, jak konkrétní skutečnosti, které by mohly nepříznivý a vážný dopad způsobovat, účastník řízení tvrdil, a jaké k prokázání těchto skutečností navrhoval důkazy. Pokud účastník řízení sám v případech, kdy se přiměřenost dopadů rozhodnutí do života cizince posuzuje přímo dle čl. 8 Úmluvy, netvrdí a neprokazuje dostatečně konkrétní skutečnosti, nelze správním orgánům důvodně vytýkat, že se posouzením dopadů rozhodnutí podrobněji nezabývaly. Není na správním orgánu, aby sám zjišťoval všechny možné rozhodné skutečnosti, když je naopak na účastníkovi řízení, aby takovéto skutečnosti správnímu orgánu předestřel a podpořil je náležitými důkazními návrhy.
54. V předmětné věci žalobkyně uplatnila námitku nepřiměřenosti až ve svém odvolání, když v řízení před prvostupňovým orgánem v tomto ohledu neuvedla žádné konkrétní skutečnosti. V odvolání pak žalobkyně pouze poukázala na vztah se svým druhem, se kterým sdílí společný život, a dále na blíže nespecifikované hluboké vazby na ČR, když měla opustit život v zemi původu a veškerý život realizuje v ČR. Nic dalšího žalobkyně v dané souvislosti netvrdila, a to ani nepřiměřenost do soukromého a rodinného života druha žalobkyně, když toto začala žalobkyně namítat až v žalobě. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí (zrekapitulovaného v čl. I. výše), žalovaná se na základě takto obecně formulovaných námitek otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně odpovídajícím způsobem zabývala, když posoudila délku pobytu žalobkyně na území České republiky a vzala v potaz též vazby

k jejímu druhovi. Soud shledává takovéto posouzení žalované dostatečným a souhlasí se závěrem žalované, že v případě žalobkyně není rozhodnutí o neudělení předmětného pobytového oprávnění nepřiměřené.

VI.

Rozhodnutí soudu

55. Soud uzavírá, že žádnou z žalobních námitek nehledal důvodnou, a proto podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

56. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Žalované nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. srpna 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu